

ikke blot er Stenfiskerne, hvem det er forbudt paa det beskyttede Areal at tage disse Sten og deslige, men at det ogsaa er Ejeren, Brugeren selv forbudt. Det var en Bestemmelse, der ikke oprindeligt stod i Lovforslaget, men som det endelig lykkedes Tscherning efter en haard Kamp ved Lovens sidste Behandling her i Folketinget at faa indført, idet den skulde tjene som en Bremse over for dem, der alt for let-sindig vilde benytte sig af Forbudsretten. Men desværre har det vist sig at være et ganske dødt Bogstav. Jeg tror ikke, man nogen Sinde har set, at en Ejer er bleven straffet, fordi han selv har taget Sten, Ler, Sand eller Grus fra den Forstrand, paa hvilken han har faaet andre forbudt at tage sligt. Og hvorfor det? Ganske simpelt fordi Loven kun hjemler privat Forfølgning til Opretholdelse af dette Forbud over for Ejeren, og hvem skal saa forfølge et saadant Forbud? Ja, det kunde jo være Stenfiskerne. Men det er ikke nemt for den enkelte Stenfisker at opdage, hvorledes Ejerne rundt omkring i Landet overtræde Forbuddet, og dernæst at føre Proces mod dem, og det kan desuden være et Spørgsmaal, om han kan gøre det. I alt Fald siger — hvad jeg antydede ved Lovens Indbringelse — Borup i sin Landboret Side 83: „Denne Bestemmelse vil imidlertid næppe kunne faa praktisk Betydning, undtagen naar Ejendommen er bortforpagtet, da der formentlig uden for dette Tilfælde ikke vil være nogen, der kan drage ham til Ansvar.“ Og dette er i Virkeligheden det eneste Værn, man har mod Misbrug fra Ejers Side. Det hænder, siger man, hyppig, at Ejeren forbyder fattige Folk, der skulle leve af Stenfiskeri, at komme paa disse Steder, men derimod ser gennem Fingre med dem, der stikke ham lidt i Næven for at faa Lov til at tage disse Ting, ligesom han selv gør sig til gode i videste Omfang med det, som Forstranden yder. Det er et Misbrug af Loven, og det burde i hvert Fald afværges. Hertil sigter — det kan jeg sige med det samme — den Bestemmelse, vi have foreslaaet i Forslagets § 5, nemlig, at disse Sager skulle være Genstand for offentlig Forfølgning. Det vil da blive Politimesterens Sag at føre Tilsyn med, at Ejerne lige saa lidt som Stenfiskerne overtræde Forbuddet. Naar Ejerne mærke, at det er strafbart for dem selv, efter at Forbuddet er nedlagt, at tage Sten o. s. v. fra Forstranden, og naar *det* efterhaanden bliver bekendt for de gode Lodsejere, kunde det dog være, at de bleve lidt mere varsomme

med at nedlægge disse Forbud, som de nu kun have Fordel og faktisk ingen Skade af. Med Hensyn til de øvrige Bestemmelser, ved hvis Hjælp vi ville søge at bringe dette Forhold tilbage inden for fornuftige og rimelige Grænser og inden for de Grænser, man oprindeligt havde tænkt sig, at Loven skulde virke, skal jeg bemærke, at nogle af dem egentlig kun kunne betragtes som Rettelser i Loven. Dertil hører for det første den Bestemmelse, jeg har nævnt i § 5. Det er sikkert kun en Fyldstgørelse af det, man allerede den Gang tænkte. Noget lignende gælder om § 3, der angaar Mærkerne. Der førtes under Lovens Forhandling en stor Strid, om Mærkerne skulde være Pæle eller Bøjer i Havet, eller om man kunde nøjes med Mærker paa Landjorden. Det endte med, at Loven bestemte, at Grænserne for Forbuddets Omraade skulde nøjagtig angives ved Befaring af Aastedet; men ganske vist, disse Mærker kunde anbringes paa Land. Indenrigsministeren hævdede atter og atter, at det maatte bestemt kræves af Hensyn til Stenfiskerne, at disse paa de anbragte Mærker skulde kunne se, hvor langt de maatte komme, Grænsen, uden for hvilken de kunde frit bevæge sig, og Grænsen, inden for hvilken de ikke maatte komme. Endvidere hævdede han, at Mærkerne skulde være Pæle, Bøjer og deslige ude i Havet, og da man dertil bemærkede, at Is og Strøm kunde skylle dem bort, sagde han, at man kunde tage dem bort om Vinteren, men man kunde ikke forlange, at Stenfiskerne skulde rejse med Kort og Instrumenter i Haanden. De maa paa Stedet ved Hjælp af deres Øjne kunne se, hvor Grænsen er. Et andet Medlem, Simony, som en Gang tidligere selv var Indenrigsminister, udtalte i Landstinget, at det at anbringe dem ude i Vandet var den eneste Maade, hvorpaa man „fornuftigvis“ kunde anbringe disse Mærker. Desuagtet kom der, som jeg sagde, til at staa i Loven, at de ogsaa kunde anbringes paa Land. Vort Forslag gaar nu ikke ud paa at forlange — hvad der ganske vist vilde være behageligst for Stenfiskerne — at de nødvendigvis skulle anbringes ude i Vandet, hvor Forbudsomraadet, set fra Havet, begynder, men hvad vi have foreslaaet, er, at staa de ikke der, skulle de i alt Fald staa i selve Grænseskillet mellem Forstranden og Strandbredden, saa man kan have et bestemt Punkt at regne fra. Nu er det vist i Reglen saaledes, at man sætter en Plakat oppe paa Land, hvorpaa man kun angiver et vist Tal — jeg tror ikke, man plejer at male andet derpaa — være sig